

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: nezl. N. Q. H.
zastoupený zákonnou zmocněnkyní B. T. N.
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2019, č. j. MV-120750-4/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2019, č. j. MV-120750-4/SO-2019, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Martiny Šamlotové, sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jako nedůvodné jeho odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 9. 2019, č. j. MV-120750-4/SO-2019, kterým Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) zrušilo žalobci platnost jeho povolení k trvalému pobytu a k vycestování z území České republiky mu stanovilo lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno, poněvadž žalobce pobýval mimo území České republiky déle než šest let. Matka žalobce je již schopna jej uživit a postarat se o něj. Žalobce měl od září 2019 nastoupit na základní školu v Bruntálu. Přesto ministerstvo povolení k trvalému pobytu žalobce zrušilo. Přiměřenost a zákonné důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu posuzoval nesprávně pouze z hlediska zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce již dříve argumentoval Směrnicí Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice“). V čl. 16 jsou uvedeny podmínky, za kterých může být povolení k trvalému pobytu odejmuto. Správní orgán však Směrnici ve svém rozhodnutí nezohlednil, přestože má aplikační přednost. Správní orgán také nezohlednil Úmluvu č. 104/1991 Sb., o právech dítěte (dále jen „Úmluva o právech dítěte“), kterou je Česká republika vázána a která má rovněž aplikační přednost před zákonem. Dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte je zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Povolení k trvalému pobytu žalobce nelze zrušit bez dalšího, neboť jeho účelem je sloučení s matkou a bratrem, navíc je žalobce nezletilý. Správní orgán by se musel vypořádat s otázkou, zda je takové rozhodnutí nejlepším zájmem dítěte a v souladu s právem na ochranu soukromého a rodinného života. To je garantováno Listinou základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy č. 209/1992 Sb., o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva o ochraně lidských práv a svobod“).
3. Správní orgán měl tedy na žalobce nahlížet nejen optikou toho, jak dlouho na území České republiky pobýval, ale měl případ posoudit také z hlediska uvedených mezinárodních závazků. Matka žalobce zde žije více jak deset let, jako OSVČ vlastní prodejnu s potravinami. Má již povolen trvalý pobyt. S otcem žalobce je rozvedená, žalobce má svěřeného do vlastní péče. Bratr žalobce žije rovněž na území České republiky s matkou a má povolen trvalý pobyt. Společně žijí v rodině a správní orgán je povinen sloučení rodiny a společné žití s ohledem na Směrnici a Úmluvu usnadnit, nikoli znemožnit.
4. Žalobce je sice oprávněn v případě pravomocného zrušení povolení k trvalému pobytu podat další žádost o povolení k trvalému pobytu, avšak takový postup považuje za přepjatý formalismus. Situace na ZÚ ČR v Hanoji, kde je žalobce povinen o trvalý pobyt žádat, je taková, že od května 2019 je nemožné termín k podání žádosti získat a ze zákona je povinen termín k podání žádosti sjednat.
5. Žalobce se odkazuje a cituje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2019, č. j. 14 A 17/2017 – 33, jenž se zabýval zejména zájmem dítěte. Správní orgány nepostupovaly v souladu s právními předpisy, Ústavou ČR, dle které mají mezinárodní úmluvy a

Směrnice aplikační přednost. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí s námitkami stran aplikační přednosti nevypořádal a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

6. Z popsanych důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby žalovaná nahradila žalobci náklady právního zastoupení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná nejdříve krátce shrnula skutkový stav a odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Setrvala na názoru o zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Námitky žalobce jsou nedůvodné a v napadeném rozhodnutí se k nim dostatečně podrobně vyjádřila. Odkázala na část III. napadeného rozhodnutí a spisový materiál.
8. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)) a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
11. Nezletilému žalobci bylo dne 3. 8. 2010 uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky jako občanu 3. státu. Matka žalobce, paní B. T. N. (nar. X, st. příslušnost Vietnamská socialistická republika) zažádala o vízum u Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Z této žádosti bylo zjištěno, že žalobce žije od roku 2007 s prarodiči a otcem ve Vietnamské socialistické republice (dále také „Vietnam“).
12. Soud předně uvádí, že mezi žalobcem a žalovanou není sporné, že žalobce pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let, tj. od roku 2007 až do roku 2019 (rok podání žaloby). Tuto skutečnost potvrdila matka žalobce, která byla vyslechnuta jako svědkyně. Jak stanoví § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Zásadní je otázka, zda správní orgány měly v rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu v ČR zohlednit Úmluvu o právech dítěte, Úmluvu o ochraně lidských práv a svobod a Směrnici a zhodnotit dopady do rodinného a soukromého života, resp. nejlepší zájem dítěte.*
13. Správní orgány postupovaly, jak uvedlo ministerstvo ve svém rozhodnutí, v souladu s § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pokud neposuzovaly důvodnost nepřetržité nepřítomnosti účastníka řízení a neposuzovaly případné závažné důvody na vůli účastníka řízení nezávislých. K otázce posuzování důvodnosti soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze 14 A 17/2017, jenž uvedl *„Správním orgánům je nutné dát za pravdu potud, že judikatura při aplikaci § 77 zákona o pobytu cizinců stran posuzování přiměřenosti zdůrazňuje odlišnost důvodů uvedených v odstavci 1 od důvodů dle odstavce 2 daného ustanovení.*

Odlišnost v této souvislosti vychází z toho, že zákonodárce v odstavci 2 uvedl důvody, při jejichž splnění se zruší platnost povolení k trvalému pobytu za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené – konkrétně z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, resp. přiměřené s ohledem na § 174a zákona o pobytu cizinců, které vyžaduje vést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Oproti tomu v odstavci 1, kam patří i pro věc relevantní písm. d), jsou s ohledem na text a vnitřní systematiku stanoveny důvody, při jejichž splnění se zruší platnost povolení k trvalému pobytu bez dalšího (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, ze dne 12. 1. 2017, č.j. 7 Azs 295/2016 - 27).“

14. Námitka žalobce, stejně jako v citovaném rozsudku Městského soudu v Praze, se týkala nerespektování mezinárodních závazků, konkrétně zmínil čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, dále čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a Směrnicí.
15. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017-28 uvedl, že zákonodárce nemohl domyslet veškeré situace, na které dopadne § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Některé ze situací mohou být natolik specifické, že naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení nepředstavuje záruku proporcionality rozhodnutí. *„Nikoliv tedy ve všech, ale právě v takových výjimečných případech jsou podle Nejvyššího správního soudu správní orgány povinny zohlednit z vlastní úřední povinnosti přiměřenost dopadů zamýšleného rozhodnutí, a to tak, aby dotčeným osobám neupřely práva a svobody vyplývající z ústavního pořádku a z mezinárodních závazků České republiky, i když de lege lata nelze aplikovat § 174a zákona o pobytu cizinců.“*
16. NSS dále tyto závěry doplnil v navazující judikatuře: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“* (rozsudek ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017 – 29, bod 12; obdobně viz také rozsudky ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 47/2016 – 47, ve věcech jiného nezletilého žalobce a ve věcech jeho rodičů ze dne 10. 5. 2018, čj. 6 Azs 201/2016 – 46, a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016 – 53).
17. Závěr o tom, že správní orgány musí respektovat mezinárodní smlouvy a z hlediska postupu podle § 77 odst. 1 písm. d) je zohlednit, potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 – 30. *Podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů nebude zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, ani porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (která je součástí ústavního pořádku ČR). Ovšem takovou situaci nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo použitelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud cizinec vznese konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. též nedávný rozsudek ze dne 12. 12. 2019, čj. 10 Azs 310/2019-32, bod 13). (pozn. zvýrazněno krajským soudem)*
18. Ke skutečnosti zohlednění mezinárodních smluv a Směrnice krajský soud odkazuje na rozsudek NSS č. j. 10 Azs 500/2021-57, dle kterého *„Stěžovateli lze přisvědčit, že správní*

orgány jsou povinny v řízení zohlednit nejlepší zájem nezletilého dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, případně zohlednit skutečnost, že se již zletilý účastník řízení stále nachází ve věku blízkém věku mladistvých (ve vztahu k mezinárodní ochraně a posuzování přiměřenosti alternativy vnitřního přesídlení srov. rozsudek NSS ze dne 16. 10. 2020, čj. 5 Azs 73/2019 - 61, č. 4121/2021 Sb. NSS). Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte i judikatury ESLP musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Z judikatury ESLP dále vyplývá, že je nutno se pečlivě zabývat situací nezletilých dětí, v úvahu je nutno brát především věk dítěte, míru závislosti na péči rodičů nebo míru jeho integrace do společnosti. Rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě dle ESLP není přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019 - 40). Může-li mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímě (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem dítěte správní orgán zabýval (rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2020, čj. 4 Azs 171/2019 - 25).“ (pozn. zvýrazněno krajským soudem)

19. Jak uvedl žalobce, Směrnice v čl. 16 upravuje podmínky, za kterých může dojít k odejmutí povolení k pobytu. Není v něm uvedena podmínka představující absenci pobytu nezletilého dítěte nositele pobytového oprávnění na území České republiky. Jak Směrnice upravuje v čl. 20, *Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 3. října 2005*. Zákon o pobytech cizinců implementoval tuto úpravu do oddílu 3, konkrétně § 42 až § 48b. Vzhledem ke skutečnosti, že je Česká republika touto směrnicí vázána, musí být správními orgány zohledněna.
20. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že je nutné posuzovat nejlepší zájem dítěte. Správní orgán v řešeném případě postupoval v souladu s § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Zahájil řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, neboť tento na území České republiky nepobýval déle než 6 let. Správní orgán však nepostupoval zcela v souladu s § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). § 2 správního řádu stanoví správnímu orgánu povinnost postupovat *v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu*. Správní orgány se s otázkou nejlepšího zájmu dítěte dostatečně nevypořádaly. Otázkou je, zda mohl nad tímto zájmem převážit nějaký konkurující veřejný zájem. Jak upravuje čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, předním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí by měl být právě nejlepší zájem dítěte. K takovému závěru došel i velký senát Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku ze dne 6. 7. 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135. V něm se ESLP odvolal na Úmluvu o právech dítěte a na další mezinárodní dokumenty.
21. Rovněž v rozsudku č. j. 10 Azs 263/2019-30 NSS uvedl „*Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu. Proto tato zásada nevede k závěru, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se zde žilo lépe. Neznamená ani, že žalobce má právo na pobyt v jakékoliv zemi podle vlastního výběru, v tomto případě ČR. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy*

odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Správní orgán musí posoudit zejména věk dítěte, poměry v zemi původu a rozsah, ve kterém je dítě závislé na tom či onom rodiči (např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména § 46 – § 47 a judikatura tam citovaná).“ (pozn. zvýrazněno krajským soudem)

22. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 7. 2019, č. j. 14 A 17/2017-33 se k nejlepšímu zájmu a jeho posuzování dále vyjádřil: *„Zájem žalobce nelze ztotožnit pouze s možností udržovat pravidelný styk s rodičem. (...) Je potřeba zohlednit nejen stupeň integrace žalobce ale i jeho zákonného zástupce do české společnosti včetně toho, že se u žalobce (stále) jedná o nezletilé dítě. Je nutno vycházet z toho, že žalobce je v péči svého otce. Je to tedy otec, který se má o žalobce postarat. Pokud otec dlouhodobě žije v Česku je přirozené, že se i o své děti chce starat v Česku.“* Rovněž matka žalobce žije v České republice dlouhodobě, žalobce má ve své péči. Správní orgány by tedy měly zohlednit nejen tuto skutečnost, ale zjistit i názor žalobce na to, kde chce pobývat, zda s matkou v ČR, či s prarodiči a otcem ve Vietnamu.
23. Správní orgány mají dle § 29 odst. 4 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn názor nezletilého dítěte, a to za předpokladu, že je schopno formulovat své názory. Správní orgán za tím účelem poskytne dítěti možnost, aby bylo vyslyšeno buď přímo, nebo prostřednictvím zástupce nebo příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Toto ustanovení promítá čl. 12 Úmluvy o právech dítěte. Smluvní státy úmluvy zabezpečují dítěti, které je schopno formulovat své vlastní názory, právo tyto názory svobodně vyjadřovat ve všech záležitostech, které se jej dotýkají. Názorům dítěte se musí věnovat patřičná pozornost odpovídající jeho věku a úrovni. Za tímto účelem se dítěti zejména poskytuje možnost, aby bylo vyslyšeno v každém soudním nebo správním řízení.
24. V rozhodnutí žalovaného, potažmo ministerstva, takového zhodnocení, včetně zjištění názoru žalobce, absentuje. Rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu s čl. 3 a čl. 12 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
25. Další námitka žalobce se týkala skutečnosti, že podávání další žádosti o povolení k trvalému pobytu považuje za přepjatý formalismus. Soud k tomuto uvádí, že trvalý pobyt je nejvyšším pobytovým oprávněním, pro jehož získání je nutno splnit dané podmínky. Hlavní podmínka bude ve většině případů délka pobytu cizince na území ČR. K této otázce se vyjádřil rovněž Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 14 A 17/2017-33, *„Úprava v zákoně o pobytu cizinců současně ponechává cizincům s povoleným trvalým pobytem určitou pružnost s přihlédnutím k okolnostem, za kterých může být cizinec nucen území opustit. Na druhou stranu zákonná úprava zohledňuje veřejný zájem, aby povolením k trvalému pobytu nedisponovaly osoby, u kterých se povolení k trvalému pobytu stalo pouze formálním poutem bez reálného obsahu z důvodu dlouhodobé nepřítomnosti v situaci, kdy v zásadě vymizely vazby k České republice. V takovém případě může dojít i k ukončení trvalého pobytu na základě upřednostnění veřejného zájmu před zájmem cizince být nadále držitelem povolení. Současně zákonodárce umožňuje „obnovení“ trvalého pobytu na základě § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. bude-li chtít cizinec znovu disponovat tímto druhem pobytu, může si o něj dle daného ustanovení požádat.“* Vzhledem k tomu, že žalobce byl v době podání žaloby ve Vietnamu, tedy v místě podání nové žádosti, nespatřuje soud podání nové žádosti o povolení k pobytu za přepjatý formalismus. Zákonné podmínky pro zrušení trvalého pobytu žalobce byly splněny. Aby trvalým pobytem disponovaly pouze osoby,

které mají vazby k České republice, má zrušení povolení k trvalému pobytu po zdržování se mimo území ČR po několik let své odůvodnění a význam. Otázka nejlepšího zájmu dítěte a mezinárodní smlouvy jsou záležitostmi jinou a soud se k ní vyjádřil již výše.

26. Pokud se týká obecně namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud jí neshledal důvodnou. Právní důvody nepřezkoumatelnosti musí být namítány alespoň tak, aby soud mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
27. Krajský soud závěrem uvádí, že nijak nepředjímá rozhodnutí žalované ve věci, ta však musí zohlednit výše uvedené. Pokud se tedy žalobce obecně dovolával nerespektování Úmluvy o ochraně dítěte, Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a Směrnice, pak s ohledem na to, že soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí pro důvody upřesněné výše, bude žalovaná muset v rámci odvolacího řízení mimo jiné i znovu posoudit všechny okolnosti daného případu a přijmout řešení v souladu s uvedenými mezinárodními dokumenty.

VI. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na ní, aby zajistila nápravu shora vytčených vad. Ty se ve smyslu výše uvedeného týkají zejména zohlednění mezinárodních dokumentů a posouzení nejlepšího zájmu dítěte.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna žalobcova zástupce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
31. Celkem tedy byla žalobci vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. dubna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu